

סמינר ערד, תעופטרוייה ומטס מוסיקלי

מבוא: האנדרנלין שקע, קריאות הגיל וההתפעמות שככו אט אט, וניסיונותיי להחריש (והרי נאמר "אוויל מחריש – חכם ייחשב") נוכח חוסר הפרגון הראוי העלו חרס, אז להלן דיווח קצרצר מעיניי ה"וורודות".

נחיתות דיוק: לפני כשבועיים התקיים סמינר "נחיתות דיוק" בערד. האירוע, שלעניות דעתי השטחית היה מיוחד בתרומתו למשתתפים, ומעבר לשיפור המיקצוענות סייע בחינוך התעופתי, לא זכה לתגובות ההולמות.

זו הייתה הזדמנות פז לתרגל נחיתות אונס מבוקרות עד לנגיעה וריצה בשדה ארוך ובטוח שגדרות, עצים וחוטי חשמל שהתרגלנו להם ליד המסלול הוחלפו בגמלים, כלבי רועים מגודלים ורכב בדואי....

כאחד עשר מטוסים התייצבו וכ-30 טייסים תרגלו. כל מקצה בין 4 מטוסים, לכל מטוס 3 נחיתות (2 גע וסע), ללא דיבורים בקשר (בלי עה"ר, סופית, רשאי, מספר אמו), רק כמה הערות חיוניות ובונות בזמן הריצה להליכה סביב שניתנו ע"י ירון. העברת המנוע לסרק התבצעה בגובה 3,200 רגל, (כ-1,200 רגל מעל השדה), מול המלבן המצויר על המסלול, ומרגע זה אתה בתרגול נ"א. השקט בקשר, מסלול ההקפה הלא מוגדר, והסטריף המצוייר על המסלול, כמו גם קולו המרגיע של ירון תרמו לאימון אינטנסיבי ומועיל, ובאמת, "שָׁפּוֹ" למארגנים וכה לחי. וכמעט עיקר שכחתי. למרות החום וכאב הלב לראות שדה כל כך יפה ללא סככת צל אחת לרפואה, הרי גם מפגש הרעים עצמו היה מהנה ונעים.

תעופטרוייה: למרות שאין זה אירוע תעופתי פרופר, הוא ראוי למקום נכבד. חידון התנ"ך למקצועות התעופה". האנלוגיה לחידון התנ"ך ברורה ויבורך הוגה השם. כמו בחידון התנ"ך גם כאן מדובר על ידע מתוך ספרות שמוגדרת היטב. כל התשובות מופיעות בספרות (חוקה, מטאורולוגיה, נווטות וידע טכני כללי) ולמרות זאת ניתן לפרש ולבאר אחרת, ואפילו להתווכח ולהתפלפל.

גילוי נאות: מאחר והכותב הנחה את הערב הרי שהאובייקטיביות ממנו והלאה. יתרה מזאת, בניגוד לכל הנוכחים האחרים, כבודו עמד על רגליו במשך כל הערב, דיבר ברובו, סנור ע"י מקרן השקופיות, נבדק בכישוריו הראייתיים (בעיקר בראייה הפריפריאלית הנדרשת בכדי לקרוא את המסך מהצד), נבחן על ידיעותיו וכמובן חזה בצופים ובמתחרים מנקודת ראות שונה.

הערב פשוט היה ברמה גבוהה. השילוב של ארגון הערב, סדרת השאלות במהלך חצי השנה שקדמו לאירוע, מצגת השאלות ואופן הצגתן (עבודה מופלאה, יפה ומושקעת של יעל), הקהל העירני והפעיל (גם אם פה ושם הוטחו קריאות בגנות המנחה...), חבר השופטים המכובד (שכל הזמן הזכיר לי: "...מה הוא קופץ?!... הוא את שלו כבר קיבל..."), וגו', המתחרים, והסרטים והתמונות שבין השאלות (ראה גילוי נאות בפסקה קודמת...) בנו ערב תרבותי, מהנה ומלמד.

ערב ל"ג בעומר, במקום לנפנף ולנשום עשן בכמות שמעשן כבד לא נושם במשל שנתיים עישון, למעלה מ-40 איש התכנסו באופן רצוני (פחות או יותר, למעט הקהל האוהד שגייסתי...), ביניהם בעלי תפקידים בכירים במנת"א, או "רשות התעופה האזרחית", בכדי לחזות בארבע מעונים המגרדים בראשם ויודעים או לא יודעים שאלות טריוויאליות שרק לפני כמה ימים, חודשים, שנים או יובלים נבחנו עליהם בהצלחה.

מחזה מופלא, מעודד, נותן תקווה ולמרות הנחיית הערב אני שוב מסיר כובעי וחושף את שערי הלבן בפני כל אלה שיד ורגל להם בארגון האירוע. פסימיות זו מילה קצת עדינה לתיאור תחושותיי המוקדמות לגבי הסיכויים להצלחת האירוע, ואופטימיות והתרוממות רוח זה קיצור תחושותיי לאחריו. כרגיל, המצגת של עיינה באתר אגודת התעופה מנצחת את כל שרבוטי בנוק אאוט טכני בסיבוב הראשון, אבל ניסיתי.

מטס מוסיקלי: לקינוח שלושת האירועים כמה מילים על המטס המוסיקלי לקרית 8 ביום ו' האחרון (ערב תחילת קריאת ספר במדבר...).

מזג האוויר לא העיר פנים במיוחד, אבל מאחר שהגשנו מרשה חריג כנדרש, השכמנו ויצאנו מוקדם משדה דוב. תקוותנו שבמהלך היום יתפזרו גלי האובך נגוזו בהמשך. עד זכרון כרגיל ומשם, כ-500 רגל מעפ"ש (אל תתפשו אותי במילה). פנינו לכפר חסידים (ויסלח לי זוג הצפרים בקן על העץ בפאתייה המערביים של דלית-אל-כרמל שהטרדתי אותו בארוחת הבוקר, (או אולי היה זה משחק אהבה של יום ו'), לצומת אחיהוד, ליחיעם (במקום ביום העצמאות), תפן ובדלתון תרגלנו על המנחת הגובל באגמון. בשלב הזה ספקות קצרים לגבי המשך הדרך בשל האובך, אבל ראות אנכית טובה וקשר עין עם תל חצור ואיילת השחר הביאו אותנו מעל שדה אליעזר, חולתא וקריית 8.

הערה למודאגים: ידעתי מבעוד מועד על קרקועם הוולונטרי של קהילת האזמ"ם (אחיי ועמיתיי), כך שהסרתי דאגה מליבי לגבי מטוסים שיצוצו מולי...

הגענו ראשונים וכבר תכננו אלטרנטיבות כשהגיעו שאר 8-9 המטוסים הנותרים. מחווייה טיסתית לחווייה מוסיקלית (מעבר לרוחות הקרירות המנשבות במקום וחוסכות את הוצאות מיזוג האוויר). "תיבת הנגינה של זמ"ם". שחרית מוסיקלית מהנה שבמהנות. זמי רביד הוא מרצה ונגן בחסד שמסביר ומדגים בכיף. גם הכיבוד והנוף היו ראויים, וגם למדנו על האלוס וההידראלוס ועל המהנדס סטביוס שהמציא את העוגב והצטערנו לשמוע שבעצם אין בארצנו עוגב אמיתי (כמו שאין נתיבי VFR אמיתיים...).

מגוון אירועים שכזה הרעיבנו עד מאוד ושלושה מטוסים על צוותיהם המירו את השלאפשוטונה בארוחה ב"פינה בראש" (אחרי המראה ונחיתה מיד אחריה, כמובן).

סכום והגיג: החיים פה לא מי יודע מה קלים ונעימים, ואתה טס היום ולא יודע אם יהיה לך לאיפה לטוס מחר ואם יהיו לך מטוסים לטוס ואם יהיה לך איך לשלם ואם יהיה לך את הזמן ואם לא יפוצצו אותך באיזו צומת וייסגרו את שדות התעופה ואת השמים ואת הים, אבל, עם משקפיים מתאימות, ועם אנשים שאיכפת להם ומוכנים לתרום ועם אנשים שמצטרפים אליהם, אפשר לעשות חיים משוגעים ונעימים וללמוד ולהשתפר וליהנות והכי חשוב, לטוס בכיף ובביטחון.

יזהר נוי